

Pris paa. Den Betragtning er oftere kommen frem, at vi sætte Personerne over Sagen, og derfor siger jeg, at jeg omgaaes ikke med saadanne Tanker; mig er det, som sagt, aldeles ligegyldigt, hvem Hans Majestæt har til Minister, naar jeg blot kan faae de Reformere gjennemførte, som jeg ønsker. Jeg ser de Herrer Ministre ligesaa gjerne som Andre, Dygtighed mangle de ikke; havde de ligesaa god Villie til at komme vore Fordringer imøde, som de have Dygtighed, saa skulde vi nok se et frugtbare Udbytte af vore Forhandlinger, end nu. Men kunne de ikke vinde med, og ville de ikke komme os imøde paa anden Maade end hidtil, saa slutter jeg mig til de Herrer, som sige, at saa maa vi bruge alle lovlige Midler, der staa til vor Raadighed. Min ærede Nabo tilvenstre sagde i sit Foredrag, at Krigsministeren var saa ung — og han mente vel dermed, saa ustyldig — at han ikke forjænte at tages med. Jeg kan forsaavidt slutte mig til det ærede Medlem, dog med Undtagelse af de 17 Millioner. At Krigsministeren kommer med sin Revisionsplan, kan jeg udmærket godt forstaa, det er i Konsekvens af Loven 1867, og det bebrejder jeg ingenlunde den ærede Krigsminister. Men hvad der forundrer mig i høi Grad, det er den ærede Konseilspræsidents Stilling. I 1867 saae han Stillingen saaledes, at Danmark paa ingen Maade kunde bære høiere Udgifter til Forsvarsvæsenet end 4 Millioner om Aaret (En Stemme 3/2, naa 3/2, jeg vil nødig gjøre den ærede Minister Uret, Retten kan gjøre ham nok af det, men hvad jeg veed, er, at han stemte imod Herplanen, og vistnok hovedsagelig for Kostbarhedens Skyld. Dengang til vi Forsikringer fra forskjellige Sider om, at Udgifterne dertil ikke vilde overstige 5 Millioner, men de bleve gjort til Skamme derved, at dette har kostet os herved 7 Millioner om Aaret siden den Tid. Ikke desto mindre vil Revisionen af Herloven, som der foreslaas medføre 1/2 Million Merudgift, og den Mand, som var mod Herplanen og stemte med os, kan nu sidde i Spidsen for en Regering, som forelægger os ikke alene Love, som ville medføre flere Udgifter end dem i 1867, men saa til Slutningen 17 1/2 Millioner til at begynde at bygge Fæstninger for. Vi maa vel merke: Begynde thi det vil føre 100 Millioner med sig, inden vi blive færdige. Den, der har havt Leilighed til at se den Slags Ting efter i Sømmene, vil vide, at 17 1/2 Million forsaar ikke meget, og den ærede Krigsminister har været meget aabenhjertig, han har i sin Motivering sagt, at det var et godt Grundlag at bygge paa, saa at der kan ikke være nogen Tvivl herom. Men kan man nu lige over for alt dette undres over, at vi ere komne ind paa denne Vej, der er ikke Tale om at komme Flertallet imøde, alle de Reformforlag, som forelægges i Navn, Saalænge vi vare i Mindretal, kunde Regeringen maasse sige, at den ikke

kunde tage de Hensyn til os, som maasse ellers kunde være ønskelige, men nu ere vi jo blevne et Flertal, og det efter en alvorlig Overvejelse rundt i Landet. Det har jo heller ikke manglet paa, at Ministeriets Venner have været ude i Landet og hørt Stemningen, og at de maa være komne til den Overbevisning, og maa være overtydede om, at den stemmer med Flertallets. Derfor undrer det mig i høi Grad, at Regeringen ikke har stillet sig mere velvillig til os, end den har gjort. Jeg er ingenlunde saa fængsels, at jeg tror, at vi skulle faae en Reform eller en Lov sat igjennem, netop saaledes, som jeg anser det for rigtig, men jeg havde ialfald troet, at man ved de Reformforlag, som man bragte frem, dog havde taget noget Hensyn til det, som saa ofte er sagt: nogenlunde kommunal Selbstyrelse og virkelige Fremskridt, og det paastaar jeg, at man knap skal kunne vise i een af dem. Disse ere de Grunde, som jeg og vistnok Alle have, der ville stemme imod Finantsloven. Det er allerede sagt af ærede Medlemmer, og jeg gjentager det, at jeg ikke stemmer imod, fordi jeg er misfornøiet med Finantsloven, men at vi kun bruge dette Skridt som et konstitutionelt Mittel til at lægge Ministeriet alvorlig paa Hjerte, at vi ikke kunne samstemme med Regeringen, og derved om muligt ville søge at bringe et andet Resultrat tilveie. Det er sagt af det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgfreds (Sjælland) — og det fornøier mig, at det netop er sagt af dette ærede Medlem, at Regeringen ikke kan bebrejde os, at vi ikke have været velvillige, hvor der har været Tale om Lønningsforhøielser, og jeg skulde seile meget, om ikke enhver Minister har faaet fuldt ud og paa enkelte Steder mere, end han har fordret, altsaa kan man ikke møde os med den Bebreidelse, at vi ere fattige. Man har gjort det tidligere, men naar vi have faaet det Studsaal fra det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgfreds, der jo ikke kan siges at være uwillig stemt imod Regeringen, at det ikke har Noget paa sig, og Regeringen desuden selv har indrømmet det, saa forekommer det mig, at man ogsaa burde være saa venlig at hjælpe os paa andre Maader, som Folket sætter Pris paa, med Hensyn til Skolelove, Skattelove og Kirkelove. Dette har man ikke gjort, og derfor slutter jeg mig til den, der ville negte Finantsloven, thi endt jeg indrømmer, at det er et radikalt Skridt, som man meget nødig skal gaa til, men man kan jo nødes dertil, og vi ere nødte dertil af de Grunde, som ere fremhævede. Hertil skal jeg indskrænke mig, da en Del af, hvad jeg ellers vilde have medtaget, allerede er saa grundigt imødegaaet af tidligere Talere, og da der vistnok er mange flere Talere, som ville udtale sig.

Formanden: Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgfreds har Ordet.